

Mirsad Hadžikadić:

Do trenutka kada je sve već bilo rečeno i učinjeno, u sjećanjima ljudi ostale su samo sjajne stvari. A ono što je bilo sjajno je da smo bili u Banjaluci, da je atmosfera bila sjajna, da su se ljudi radovali. Oni su slavili činjenicu da smo mi tamo. Oni pamt i brojne tačke koje su jako dobro izvedene, zatim jako dobro vođenje ceremonije. To je bio jedan od naših vlastitih ljudi, jer se osoba koja je trebala da bude voditelj ceremonije, profesionalni voditelj, razboljela tri dana ranije i nije mogla obaviti taj posao. Svirač trube koji je trebao da stigne iz drugog grada se razbolio tri dana prije skupštine i nije mogao doći, tako da smo morali naći svirača trube u Banja Luci da izvede tu tačku. Do kraja je sve bilo jako smisljeno, sadržaj je bio bogat, kandidati za razne pozicije su bili sjajni, mladi i energični. Oni su se svi predstavili. Ja sam održao govor. Održano je elektronsko glasanje, po treći put za Platformu. Za svaki od naših događaja mi smo koristili elektronsko glasanje za neku vrstu glasanja. Ovaj put je to bio najnapredniji oblik glasanja, bez testiranja, bez ičega, jer ljudima je zapravo bilo vrlo lako da glasaju. To je bio vrhunac – da su ljudi u Bosni mogli vidjeti broj ljudi koji su glasali u svakom trenutku, a smjesta nakon toga rezultati su bili izbačeni. Svi su mislili da je to bilo sjajno. Nakon prva dva i po sata, imali smo goste iz drugih političkih stranaka koji su se obratili publici, gradonačelnik Banja Luke je poslao pismo. Nakon prva dva i po sata, prijenos na TV je završio, a mi smo nakon kratke pauze nastavili sa radnim dijelom, zvaničnim, formalnim dijelom skupštine, sa svim glasanjem koje je moralo da se obavi. Tokom prvog dijela glasali smo po pitanju dvije stvari. Pod jedan, o novim podzakonima, jer ostatak je bio zasnovan na novim podzakonima. Usvajanje novih podzakona sa većim brojem ljudi u upravnom organu, brojem koji je sa 11 porastao na 15. A zatim smo glasali za predsjednika i potpredsjednika. Imali smo spisak od četiri kandidata. Ja sam bio jedan od njih, i plus još tri ostala kandidata. Bilo je interesantno. Ja sam izglasan. Dobio sam dovoljno glasova da postanem predsjednik. Ali ono što je bilo interesantnije, što je bila nepoznanica bilo je to ko će postati potpredsjednik. Izglasan je bosanski Srbin iz Banja Luke koji je u našem političkom vijeću i u lokalnom organizacijskom odboru. Imali smo i gospođu iz Mostara koja predvodi lokalni organizacijski odbor, i imali smo osobu koja je trenutno u upravljačkom organu koji predstavlja mlade. Bilo je to zaista širom otvoreno pitanje. Nismo imali pojma ko će pobijediti, a na kraju je većinskim brojem glasova izabran bosanski Srbin,

čovjek iz Banja Luke. On je zapravo postao potpredsjednik, što je bilo zaista sjajno. Činjenica da, iako su većina delegata Bošnjaci odnosno muslimani, a preostala dva kandidata su također Bošnjaci, a oni su ipak izglasali bosanskog Srbina za ovu jako značajnu poziciju - to je također bio jedan od vrhunaca. U jednom trenutku smo shvatili, kad sam ja imao svojih 15 minuta da se obratim publici, prisjećajući se razgovora među nama u prvom redu koji smo komentarisali činjenicu – i ja sam to spomenuo svima - vidite šta se upravo desilo: predsjednik je rođen u Banja Luci, potpredsjednik živi u Banja Luci ne znam gdje je rođen ali on je iz Banjaluke a djevojka koja je bila predsjednica skupštine je također iz Banjaluke: Iznenada smo shvatili da su tri ključne uloge u Platformi za progres poticale iz Banja Luke, što je bilo jako interesantno, nenamjerno, ali interesantno. I ja sam završio svoj govor obećanjem građanima Bosne i Hercegovine. Tu je bilo deset tačaka: da nećemo varati, krasti – mislim na varanje građana Bosne i Hercegovine krađom sredstava, ili lagati o svojim aktivnostima, ili prihvatati funkcije na koje nismo u stanju kvalitetno djelovati, da ćemo biti pametni u upravljanju državnim resursima, resursima njenih vlastitih građana, poreskih obveznika. Niko još nikada nije dao takvo obećanje ovoj zemlji i građanima ove zemlje. Onda sam tražio od svih da glasaju o tome, da svi položimo zakletvu da ćemo se tako ponašati – bilo koji član pokreta, kao i bilo koji član Platforme za progres koji će preuzeti neku funkciju ili biti izabran u bilo koje državno upravljačko tijelo. I to je bilo jako dobro prihvaćeno – činjenica da smo mi dali takvo obećanje. Druga polovina skupštine obilježena je glasanjem za predstavnike mladih u predsjedničkom vijeću odnosno upravljačkom organu. Takođe imamo dvije pozicije koje su ostavljene sa strane zbog balansiranja zastupljenosti spolova – ako budemo imali više žena nego muškaraca, onda bismo tu izabrali muškarce, a ako bismo imali više muškaraca, onda bismo izabrali žene – i tako smo izabrali dvije žene, jer je bilo više muškaraca. Kandidati su bili odlični, poželjeli biste da uključite sve njih u rad upravljačkog organa. Na kraju prvog dijela skupštine, pitali smo sve one koji su imali određene uloge odgovornosti unutar Platforme da izađu na pozornicu. I onda je tu bilo preko stotinu nas tamo, i ta scena je bila posljednja stvar koju su ljudi vidjeli na državnoj televiziji, sa jednom umjetnicom koja je došla iz Sarajeva koja je pjevala našu himnu – himnu Platforme za progres. I ljudi kažu da je to bilo jako dirljivo. Iznenada su svi vidjeli da ovo nije samo Mirsad, da je ovo velika grupa ljudi koji vjeruju u nešto, i da je ovo pokret koji je zaista

porastao dovoljno da predstavlja jednu moćnu silu. Kasnije je neko objavio sliku, odnosno dvije fotografije: jednu sa kraja naše ustavotvorne skupštine kada smo uspostavljeni prije godinu dana, i onda ovu sada, i broj ljudi onda i sada je bio primjetno različit u korist sada. Bilo je puno više ljudi na pozornici. I onda je komentar bio: „Trebalo li ikakav komentar?“ Na kraju drugog dijela skupštine, pozvali smo sve oni koji su pomogli sa organizacijom skupštine da izađu na pozornicu, i to je bilo zaista lijepo jer puno ljudi je izašlo i oni su se grlili i završili smo. Kasnije su ljudi počeli pjevati himnu Platforme za progres, a ja sam otišao iza pozornice u „kontrolnu sobu“ i rekao sam: „Zašto ne bismo pustili našu himnu na YouTube-u?“ I oni su to uradili. Pustili su snimak na ekranu i bilo je prelijepo. U tom trenutku zvuk je bio savršen i moćan - na samom kraju skupštine. Dakle, sve u svemu, bilo je nevjerovatno teško proći kroz početne probleme, ali bio sam tako ponosan na kraju svega što je rečeno i učinjeno. Na kraju se niko više nije ni sjećao onih problema sa zvukom sa početka skupštine, ali svi su zapamtili šta smo mi učinili taj dan, kako smo se ponašali i šta smo prezentirali, te kako je sve struktuirano, kao i samu činjenicu da smo bili u Banja Luci i da je sve dobro prošlo. Svi su se bojali da bi nam Banja Luka mogla učiniti nešto loše, od policije, do ljudi - a ništa se nije desilo, sve je bilo sasvim u redu, prijateljski, ma sjajno. Nakon toga 50 ili 60 nas smo otišli u obližnji restoran gdje smo večerali, slušali muziku i plesali, dok su se ostali ukrcali u autobuse i vratili u gradove iz kojih su i došli. Ali sve do danas, svi još uvijek pričaju o činjenici da je bilo tako veličanstveno što smo bili u Banja Luci. Interesantno.

Clark Curtis:

Ja naravno imam još nekoliko pitanja. Jedno je o značaju gospodina koji je izglasan za potpredsjednika, bosanskom Srbinu. Pričajmo o tome zašto je to toliko značajno, osim činjenice da je to bilo zgodno.

Mirsad Hadžikadić:

Iako u našem programu nema ništa specifično za bilo koju nacionalnost, bilo koju religiju, bilo koji identitet, samo zbog obične činjenice da su većina članova Bošnjaci, ljudi to koriste kao razlog da nas optuže da smo bošnjačka stranka. A mi kažemo: „Ne, to nije tačno!“ Ljudi se samo

boje da naš podrže, ali imamo značajan broj pristalica među Hrvatima odnosno katolicima ili bosanskim Srbima odnosno pravoslavicima ili bosanskim muslimanima odnosno Bošnjacima ili Jevrejima. Ali oni se boje da će njihovi da ih optuže da su izdajice i da prelaze na drugu stranu. Ne radi se o tome da oni ne želi da nam se pridruže, nego su nekako jednostavno uplašeni. Mnogi Bošnjaci odnosno bosanski muslimani se boje da nam se pridruže ili da budu viđeni sa nama jer će stranka njihove vlastite nacionalnosti da ih ukloni sa njihovih poslova odnosno učiniti da budu otpušteni. I zato se ljudi boje. Dakle, ovo je bilo značajno, jer je to bio čist znak da: „Ne, mi nismo i ne možemo biti označeni kao jedan identitet. Mi smo za cijelu Bosnu i Hercegovinu, za sve građane bez obzira ko su oni.“ A da su ljudi gladni takvog stava je demonstrirano izborom Aleksandra Eskića za potpredsjednika Platforme za progres. Činjenica je da je on, kada su se oni predstavljali, imao jedno zaista lijepo predstavljanje i djelovao kao fina osoba, koja je jednostavno građanin koji mari za prava svih, uključujući i svoje vlastite i njihove, djelovao kao neko kome ljudi mogu vjerovati. Svi su komentarisali kako je on bio fin. Niko nije ni komentarisao to da li je on Srbin ili nije Srbin. Svi su pričali kako je on fin i kako je pametan, i šta je sve imao reći. A kasnije je on nastupio vrlo snažno. Na našem prvom sastanku upravljačkog organa on je bio vrlo aktivan, a vrlo aktivan je bio i prije toga tako što je poslao emailove sa prijedlozima za poboljšanje naše komunikacije unutar Platforme za progres. I na kraju mi je bilo zaista drago što imamo jednu takvu snažnog zagovornika pravde i efikasnosti unutar naših redova. Ljudima je također bilo zaista drago. Ljudi su ga zaista lijepo dočekali. Vođa regije koja uključuje Banja Luku i obližnje gradove koji su uglavnom srpski ovih dana, koji je također bosanski Srbin, Dušan Rodić. Ljudi su zaista dobro odreagovali na njegov govor takođe. I on je lijepo dočekan na skupštini u ime lokalnog organizacijskog odbora. Ljudi su vidjeli da to nije samo jedna osoba nego da ima prava podrška ovoj Ideji. Tako da ja mislim da je ogromna stvar što smo demonstrirali da smo mi za sve građane, da smo inkluzivni. A to će biti vrlo korisno i meni takođe, jer ja sam predložio upravljačkom odboru da mi dopuste da podijelim odgovornosti predsjednika sa potpredsjednikom, i tako smo odlučili da ću ja da budem okrenut vanjskom svijetu, a da će on provoditi većinu vremena na poboljšanju naših internih procesa, od komunikacije do donošenja odluka. U Bosni a možda i u cijeloj Evropi morate da imate akt za sve: akt koji navodi kako se ponašate, ko bira, kako se izabire, kako se uspostavljaju propisi i

procedure, kako se održavaju sjednice, šta je dovoljno, šta nije dovoljno, kako se donose rješenja, ko piše rješenja... Sve te stvari moraju da budu na mjestu, i meni je drago da će on sa mnom podijeliti tu odgovornost.

Clark Curtis:

Takođe ste u nekoliko navrata spomenuli kako vam je drago zbog kvaliteta kandidata koji se natječu. Možete li malo objasniti kada kažete šta ih je to učinilo tako posebnima?

Mirsad Hadžikadić:

Bila je jedna pritužba od strane određenog broj ljudi, koji u suštini kažu: „Treba nam više demokratije u Platformi za progres“. Pod ovim onim suštinske misle da žele svi da glasaju, da upravljački organ bude puno veći tj. da uključi mnogo više ljudi. I u mom prijenosu uživo na Facebooku koji sam imao sinoć, ja sam zapravo svima objasnio šta se zapravo dešava i objasnio sam da ne možemo imati previše demokratije. Naravno, nikad nije previše demokratije. Ne možemo imati puno demokratije jednostavno zato što smo mi na samom početku. Mi postojimo samo godinu dana. Mi smo beba koja počinje da hoda nestabilnim hodom, ali učimo da hodamo. Mi ne možemo tek tako izbaciti tu bebu kroz vrata, zatvoriti vrata i reći: „Sad si prepušten sam sebi, ljudi će ti pomoći, ljudi će ti reći gdje da ideš u školu, i s kim da se zabavljaš, i sve te stvari“. To je jednostavno zato što smo mi pokret u kojem bilo ko može postati član, zaista bilo ko. Čak i ako su oni članovi druge stranke. Pa sam ja rekao: „Zamislite da bilo ko može glasati o bilo čemu. Moglo bi se desiti da članovi druge stranke pošalju 5.000 članova našoj stranci, a oni čak ne moraju ni platiti članarinu, ništa, i da onda odlučuju o tome šta ova stranka treba da bude. Oni je mogu preuzeti preko noći.“ Ja sam rekao: „Sve dok ne stignemo na tačku kada smo dovoljno snažni, kada je naš imuni sistem razvijen, kada imamo dovoljno ljudi koji žive naše vrijednosti, koji mogu prepoznati one koji pokušavaju da nas skrenu sa tračnica - moramo to raditi putem demokratije na kontrolisani način.“ Proširili smo predsjedništvo sa 11 na 15 članova. Sad ono uključuje tri predstavnika mladih - tri od ukupno 15, kao i dvoje iz dijaspore. Mi brinemo i o jednakosti spolova. Ali ne možemo imati još jedan organ koji će biti glavno vijeće i koje će imati 70 predstavnika sa nižih nivoa, kada još uvijek ne znamo ko su ti ljudi. S

vremenom – da. Dakle, ovo je malo duži odgovor na tvoje pitanje o kandidatima. Neki kandidati su izabrani pristupom od dna ka vrhu, od gradova i opština ka regijama, pa ka nivou Platforme. A ostali su jednostavno izabrani od strane naših odjela za ljudske resurse. Dakle, ovo je bila kombinacija ova dva pristupa. Uglavnom smo imali tri do četiri puta više kandidata nego pozicija, ali čak i ti kandidati koji su izabrani od strane ljudskih resursa procesom verifikacije i uvjeravanja da su ljudi to čime se prikazuju, barem kroz njihove Facebook profile i javne izjave i tako dalje. Ali na kraju, kada su se oni sami predstavljali, ljudi koji su se prethodno žalili na to govoreći da oni moraju da odlučuju sve pa i ko će biti izabiran, čak i oni su bili impresionirani. Jer ti ljudi su uglavnom mladi ljudi, vrlo elokventni, dolaze i iz Bosne i Hercegovine i iz dijaspore, pametni, puni nade. Vidjeti ih na pozornici bio je trenutak oduševljenja i shvatanja: mi privlačimo ovakve ljude. Svi oni su došli sami, niko ih nije uzeo za ruku i rekao: „Vi morate doći ovamo“. Oni svi su primijetili nešto drugačije i odlučili su da nam se pridruže. U skoro svakom aspektu prezentacije tih kandidata, oni su jednostavno zapanjili publiku i doveli do tačke kada su se svi pitali: „Kako ne možemo naći način da ih smjestimo negdje?“ Ali ne možete. Najčešće smo imali tri do četiri kandidata za svaku poziciju. Svi oni su visokoobrazovani. Neki od njih su živjeli negdje drugo, imali drugačije mogućnosti. I to priznanje, kada ljudi u trenutku kažu: „Ok, razumijemo i moramo da budemo pažljivi s tim ko nas sada vodi“. Moramo naći prave ljude, jer mi smo u fazi kada bismo se lako mogli slomiti ako nemamo ljude koji će zaista pažljivo promovisati naše vrijednosti. A onda, za godinu-dvije, ili možda pet, bit ćemo u stanju da kažemo: „U redu, moramo da povećamo broj delegata. Moramo uspostaviti još jedan mnogo veći organ koji će donositi sve ključne odluke, koje ne donosi skupština, odnosno gdje će predsjedništvo biti samo izvršni dio, odnosno organ koji izvršava politike koje uspostavlja veći organ. I u tom trenutku mi možemo čak i da predamo neke od odluka kompletom članstvu, a ne samo delegatima. Ali u ovom trenutku ovo je reprezentativna demokratija a ne demokratija gdje svi ljudi donose sve odluke. Mi ćemo možda s vremenom prepustiti neke od tih odluka, kao glasanje za predsjednika ili potpredsednika. Ali oni ipak moraju da prepoznaju čak i sada da se neke od odluka donose na taj način. Na primjer, u regijama mi počinjemo sa gradovima odnosno opštinama: oni biraju svoje predstavnike koje su izabrali i predstavnike za predsjedništvo, odnosno predsjedničko vijeće kao i za organ koji upravlja regijom. Dakle u ovom trenutku mi

imamo reprezentativnu demokratiju, i ja se nadam da će ona biti sve inkluzivnija u budućnosti. Ali da bi se to desilo, mi moramo da razvijemo imuni sistem unutar stranke, da postanemo dovoljno snažni da prepoznamo one koji bi željeli da zaustave napredak, tako da ih možemo zaustaviti prije nego što oni postanu matica organizacije. Sve u svemu, oni su bili zaista sjajni.

Clark Curtis:

Kada je riječ o posjećenosti - znam da su neki došli iz Sarajeva, ali šta je sa lokalnim stanovništvom? Je li Banja Luka dobro predstavljena, i da li misliš da su oni koji su prisustvovali zaista razumjeli značaj onoga što se tu odigralo?

Mirsad Hadžikadić:

Mislim da su svi razumjeli značaj, naročito nakon što su vidjeli sve slike iz Banja Luke. Bilo da su to vidjeli na državnoj televiziji ili preko Facebook prijenosa uživo. Jer svi su komentarisali o tome o činjenici da, tokom kompletnog događaja koji je trajao četiri i po sata, ni u jednom trenutku nije spomenuta podjela ili mržnja, jedan entitet naspram drugog, ništa takvo. Mi smo jednostavno pričali o pozitivnim stvarima. Koliko ljudi je bilo iz Banja Luke? Zaista ne znam, ja bih rekao možda 10 do 15% publike, što je bilo zaista sjajno. I ljudi su došli iz, ja mislim 5 ili 6 svjetskih zemalja i iz svih krajeva Bosne i Hercegovine. A finansiranje ovoga događaja bilo je uglavnom putem donacija, a većina tih donacija stigle su iz dijaspore, to jest od ljudi izvana. Dakle, mi smo im zaista zahvalni, ne samo što su učestvovali i došli na ovaj događaj, uključujući i njihove delegate, nego i što su finansijski podržali ovaj događaj.

Clark Curtis:

Po pitanju kretanja naprijed sada sa porukama Platforme, možete li iskoristiti ono što se ovdje desilo kao dio poruke o tome šta se postiglo i šta može biti učinjeno?

Mirsad Hadžikadić:

Ono što se desilo taj dan, tj. prošlu nedjelju, ja vjerujem da je zaista bilo potvrda našeg vjerovanja koje se pojavilo i evoluiralo u poslednjih 12 meseci, a to je ključno pitanje: moral

društva i individualna odgovornost - da mi zaista trebamo da radimo na ponovnom uspostavljanju moralnog tkiva društva, sistema vrijednosti koji je potpuno izgubljen. Zbog toga je prisutna i korupcija, zbog toga se zloupotrebljavaju javna sredstva, zbog toga je i ekonomija loša, zbog toga je sudski sistem korumpiran, kao i obrazovni sistem i zdravstveni sistem. Zbog toga nema investiranja u zemlju - zato što novac nije siguran ovdje, zbog toga ljudi svakodnevno napuštaju Bosnu i Hercegovinu. I ljudi su prihvatili to, i tokom cijelog dana, bez našeg upućivanja šta da se radi, skoro svi kandidati koji su se predstavljali, kao i gosti govornici, govorili su upravo o tome: moralu, moralnom tkivu društva, i u tom kontekstu o odgovornosti svakog od nas za stanje u kojem se država nalazi. Dakle, stvar koju smo vrlo snažno zagovarali u posljednja tri mjeseca došla je u prvi plan na ovoj ceremoniji. I dok ste slušali delegate kako pričaju upravo o ovome dok su napuštali mjesto ceremonije, ja sam shvatio kako je ukorijenjena ova poruka sada, kao i njihovo vlastito prihvatanje vlastite odgovornosti. I ja sam se osjećao sjajno. Nisam više trebao da ih ubjeđujem - oni su već ubijeđeni da je ovo nešto što oni treba da urade i mogu da urade smjesta. To nije neki program od pet koraka kojem će trebati sedam godina da se postigne - to je program od jednog koraka za koji je potrebna jedna iskrena sekunda: pogledate se u ogledalo i shvatite da vi ne dajete vlastiti doprinos. Dakle, bilo mi je vrlo drago zbog toga, i to će biti ključna poruka, i tu je bila osnova za naše obećanje. Mi smo to nazvali Platformino obećanje, a podnaslov je: ugovor sa građanima Bosne i Hercegovine. Dakle, meni je nevjerovatno drago zbog toga što se desilo i kako se desilo i nadam se da će ovo biti set vodećih principa za svakog člana odnosno svakog predstavnika Platforme za progres na bilo kom nivou upravljanja.

Clark Curtis:

Samo još jedno pitanje. Na par mjesta ste se dotakli toga, ali evo da još čujemo o vašem vlastitom razmišljanju, možda i emocijama o ovome što je se desilo, odnosno ono što ste vidjeli da se dešava tokom posljednjih godinu dana kako biste došli do nečeg poput posljednje skupštine.

Mirsad Hadžikadić:

Pa, bilo je jako turbulentno. Ja sam imao jako visoka očekivanja zbog državne televizije - očekivanja po pitanju poruke, po pitanju učinka na javnost. A način na koji je počelo bio je scenario iz noćne more. Ali, kad smo nekako konačno uspjeli da te probleme riješimo, poeli smo sa izvedbom tačaka jedne za drugom, sa govorima kandidatima, elektronskim glasanjem, atmosfera u samom objektu - taj početni očaj je prepustio mjesto prelijepim emocijama i osjećaju da je ovo stvarno: nešto se dešava, nešto veliko. I kada vidite sve te kandidate kako se predstavljaju na milion različitih načina, ali svi pozitivni i energični, i kada vidite sve te ljude koji su učinili nešto od svog života i koji imaju prelijepu živote ispred sebe, kako su odlučili da prihvate poruku Platforme za progres, da preuzmu štafetu i da trče s njom. Bio je to trenutak kada vas obuzmu snažna osjećanja i kada osjetite suze u svojim očima i kažete: „Pa ovo je nešto zaista veliko!“ Kad smo mi bili u stanju ispuniti najveći objekat u Banja Luci ljudima iz cijelog svijeta koji su putovali i put platili vlastitim novcem samo da bi bili tu. I broj ljudi koji su ovaj događaj nazvali istorijskim događajem. Primio sam prelijepu poruku od upravljačkih odbora najvećih stranaka u zemlji, koji su u suštini rekli: „Čestitamo, to je bilo spektakularno!“ Bilo je sjajno. Sve to vas preplavi emocijama, i onda kažete: „Ovo je veće nego što sam ikada mislio da će biti. Ovo je dublje istabilnije po pitanju dugoročnog rasta. Ovo nisam više ja, ovo je sistem, ovo je pokret, ovo je set ideja koje će živjeti.“ I to je bio prelijep dio toga - kada shvatite da vi nestajete i kako je to prelijepo. Jer u trenutku kada to više nije o vama, kada je to postalo nešto veće od vas, u kojem slučaju ste vi marginalno potrebni, možda da povremeno pokažete smjer ili malo gurnete, ali oni će raditi jako dobro sa ili bez vas. To je bio prelijep momenat na kraju, kada sam shvatio da se ovo desilo i prije nego što sam mislio da će se desiti. I to je bio odličan testament ljudima koje smo uspjeli privući. Njihova motivacija njihovo davanje puno toga, njihova žrtva mnogo toga, od porodice do posla. I to je bio trenutak u kome sam osjetio naručit ponos. Na kraju, kada su ljudi bili na pozornici i kada sam shvatio da za ono što sam mislio da je u scenariju, a ja sam izričito tražio da završimo sa još jednom izvedbom ali ne uživo, nego video klipom naše himne. Nakon što je skupština zvanično zatvorena, ljudi su osjetili da nešto nedostaje, i počeli su sami pjevati našu himnu, i to je bilo zaista prelijepo. U tom trenutku sam

osjetio da su osjećali da je to njihovo, kao što bi i trebali, da je cijela ova stvar naša, njihova. I tada sam ja otišao da tražim da se pusti snimak, kao podršku njima dok su pjevali. Bilo je sjajno.